

נגד מחתנות ריכוז!

ידידינו הטובים ימסירו עלינו מיברק-מחאה.

בעולם תצטייר דמות ישראל בדיוק כפי שאויבינו רוצים לצייר: מדינת-כיבוש קר לונאלית, אכזרית, אשר נגדה מנהלים בני השטחים הכבושים מלחמת-שיחרור נועזת.

★ ★ ★

האם זה באמת ירתיע את החבלי ג'ים?

בחדאי. זה ירתיע את רכיה-לכב, את מור גיהלב, את עלובי-הנפש.

כך נעזור לטהר את אירגוני החבלה מכל היסודות המפוקפקים. ישאר בהם רק הגרעין הקשה, הי לוחמים שיש להם אומץ.

אירגוני-החבלה יהיו או קטנים יותר — אבל הרבה יותר יעילים וקטלניים.

האם אנו מעוניינים לעשות לי מענם את מלאכת הטיהור?

★ ★ ★

שמן המחתנות הנוראים יעבור בכל ארצות-ערב. הדימיון המזרחי יתאר אור חם בכל הצבעים הלוהטים.

היושבים בהם ייהפכו גיבורי האומה הערבית, אנשי-מופת הי דור שלם חדש.

הגשרים המתחילים להיבנות בין ישראל ופלסטין — והם עדיין חדשים ורופפים — יתמוססו תחת נטל זה של שינאה חדשה.

הישראלי האמיתי, שנראה בעיני תושבי השטחים המוחזקים כייצור של בשר ודם, אחרי שנים של תעמולה ארסית — יראה כמיפלצת מגואלת-בדם.

באווירה זו לא יישבר הסרור. הוא יגבר.

★ ★ ★

היפוך — אם ישארו החבלנים בתני אים של "בית הבראה" — מה יקרה? יקרה מה שקרה עד עכשיו.

החבלן שתפס, היודע כי לא יתלה ולא יישלח לגיהנום, מדבר בקול — ויעזור לגילוי רשתות נוספות.

האסירים אינם משתדלים לברוח, ומשתפיס-פעולה עם מוסדות-הביטחון. כך נחסך דם. החבלנים אינם נעשים קשוחים יותר, אלא להיפך. בבית-הסוהר הם מתרככים.

ואולי — מי יודע? — יהיו מחר המתווכים בין ישראל ופלסטין.

כך קרה בארצות רבות אחרות כהם נכלאו טרוריסטים כתנאים אנשיים.

★ ★ ★

במשך שנה וחצי הצליחו מוסדות הביטחון שלנו להחזיק את הסרור ב ממים מינימאליים — למרות המצב הפוליטי שאינו מבטיח טובות לערבים.

במשך כל אותה תקופה נהגו במדיניות של "יד רכה" (יחסית).

איך יכול אדם, שאינו כמיל גמור, לבוא ולשבח את ההצלחה, ולפסול באותה נשימה את השיטה שהביאה להצלחה זו?

רעיון רע מהלך עתה בארץ — בי עיתונות, בכנסת, בממשלה.

הרעיון להקים מחנות-ריכוז.

מוסדות-הביטחון עומדים בפני הלחץ להנהיג עונש-מוות. הנימוקים שבפי אנשי-הביטחון הם כה כבדי-משקל, כה משכנעים, כה מבוססים על שיקולי-ביטחון מהותיים, שכל הצעות ההיסטריות של חורב ברעמוד-התליה ופסיכופאטים למיניהם לא יערערו אותם.

שונה המצב לגבי מחנות-הריכוז.

שר-המטרה הודיע בכנסת כי "אולי" יש צורך ב"אמצעים משפטיים חמורים יותר" — והכנה היתה לתנאי-המעצר.

עסקנים, דמאוגים, עיתונאים, וגם הרבה אנשים טובים סתם, דורשים לשלוח את החבלנים למחנות בסיני, להטיל עליהם עבודות-פרך, להכביד עליהם בתנאים קשים.

הלחץ גובר עד כדי כך שספק הוא אם אנשי-הביטחון יוכלו לעמוד נגדו.

★ ★ ★

הנימוקים בעד מחנות-עבודות-פרך בחצי-האיסיני הם משכנעים, כביכול.

החבלנים שנתפסו חיים, כך נאמר, חיים בתנאים של בית-הבראה.

בבית-הסוהר הישראלי, הכפוף לחוקי ישראל, אי אפשר להנהיג תנאים אכזריים. ובחראי אפסר להנהיג תנאים שונים מאוד לסוגיאסירים שונים.

משום-כך אין לבית-הסוהר הישראלי השפעה מרתיעה.

החבלן יודע שאם יתפס, לא יהרגו אותו, לא יענו אותו במשך תקופה ארוכה, לא יכלאו אותו בתנאים בלתי-אנושיים.

כל זה יכול להשתנות.

נקים מחנה איש-בסיני, מרוחק מכל יישוב, שקשה יהיה לברוח ממנו. נשלח לשם צוות-סוהרים מיוחד, אנשים קשים שאינם יודעים רחמי-אנוש.

נעביר את האסירים בעבודות-פרך קשות, ונמרח את חייהם.

זה ירתיע. זה יקלקל להם את החשק לעבור את הירדן או להניח פצצות בשווקים. מה הגיוני יותר מזה?

★ ★ ★

די שמחנות-ריכוז יהיה בעל ערך מרתיע, צריכים התנאים בו להיות אכזריים, והם צריכים להתפרסם ברבים.

שהרי אם הדבר לא יהיה ידוע ברבים — אין בו כדי להרתיע.

מה תהיה התגובה בעולם?

הידיעה על קיום מחנות-ריכוז בישראל — מדינת היהודים! — יזעזע את ידידינו.

לא חשוב איך אנחנו נקרא למחנות אלה. התעמולה הסובייטית, ושאר מנגנוני ג'ים עוינים, ידאגו כי ייקראו "מחנות ריכוז". הרי הם טענו תמיד כי אנו נוהגים בשטחים המוחזקים כנאצים.

ככל שהתנאים במחנות אלה יהיו קשים (והרי זו המטרה) — מישוה ידאג להפריז בתיאורן.

העיתונות העולמית תזדעק.

הצלב האדום הבינלאומי יתערב. בהסתמך על אמנת ג'נבה, ויקים קול אימים.

מוסדות האו"ם יתכנסו ויגנו את ישראל בהריפות.

לוי אשכול